

NICCI FRENCH

ΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟ ΜΕ ΤΑ ΨΕΜΑΤΑ

μετάφραση
Νοέλα Ελιασά

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΟΠΤΡΑ

*Στην υπέροχη Σάρα Μπάλαρντ,
οδηγό και φίλη μας*

*Συνεπώς είμαι μαζί της,
και αυτή μαζί μου
Σαίξπηρ, Σονέτο 138*

Ο ΦΟΝΟΣ

ΟΤΑΝ Η ΝΕΒ ανέβασε τα στόρια, η κουζίνα ζωντάνεψε σαν σκηνή θεάτρου, άδεια, περιμένοντας να ξεκινήσει η γνωστή παράσταση. Κοίταξε γύρω της: ήταν λίγο ρημαγμένη, τα σοβατεπί φθαρμένα και ο τοίχος είχε μια ρωγμή από το ταβάνι ως το πάτωμα. Με τον Φλέτσερ έλεγαν εδώ και χρόνια να την ανακαινίσουν. Το τραπέζι είχε λεκέδες από κρασί και καψίματα από τοιγάρο, ενώ από τα φωτιστικά της οροφής κρέμονταν ιστοί αράχνης. Παντού υπήρχαν υπολείμματα από το χθεσινοβραδινό γεύμα. Ο πάγκος δίπλα στον νεροχύτη ήταν γεμάτος άπλυτα πιάτα, είδε και ένα μπουκάλι γάλα που είχαν ξεχάσει να βάλουν στο ψυγείο. Το μυαλό της πήγε στη χθεσινή νύχτα, αλλά αμέσως απόδιωξε τη σκέψη. Όχι τώρα. Όχι εδώ.

Το ρολόι έδειχνε επτά και δέκα. Γέμισε ένα ποτήρι νερό και το ήπια αργά, έσφιξε τη ρόμπα της πιο πολύ, πήρε μια βαθιά ανάσα και γύρισε να κοιτάξει το δωμάτιο. Εκείνη τη στιγμή άνοιξε η πόρτα.

«Καλημέρα», είπε εύθυμα στον μεγάλο γιο της.

Ο Ρόρι την κοίταξε και μουρμούρισε κάτι κουνώντας το

κεφάλι του. Φορούσε μπλε τζιν παντελόνι, γαλάζιο μακό μπλουζάκι και μπλε φούτερ. Είχε κληρονομήσει την ανοιχτόχρωμη ιρλανδική επιδερμίδα της και φαινόταν ότι θα την έφτανε σε ύψος: τον τελευταίο χρόνο είχε ψηλώσει δέκα πόντους, σαν λάστιχο που το τέντωναν μέχρι να σπάσει. Μερικές φορές η Νεβ πίστευε ότι τον έβλεπε στην κυριολεξία να ψηλώνει, τα άκρα του να μακραίνουν, τα πέλματά του να μεγαλώνουν, το ισχνό του πρόσωπο να αποκτά γωνίες.

«Σου πάνε πολύ τα μπλε», είπε. Ήθελε να τον αγκαλιάσει αλλά συγκρατήθηκε. Δεν του άρεσαν πια οι αγκαλιές και τα χάδια. Κάθε φορά που προσπαθούσε να τον αγκαλιάσει, εκείνος σφιγγόταν. Σε λίγο καιρό θα έκλεινε τα έντεκα. Του χρόνου θα πήγαινε γυμνάσιο και θα φορούσε στολή.

Κάθισε στο τραπέζι και η Νεβ έβαλε μπροστά του ένα κουτί κορνφλέικς και ένα μπολ και έφερε το γάλα από το ψυγείο. Μόνο κορνφλέικς έτρωγε για πρωινό και τώρα έβαλε μια χούφτα στο μπολ και έριξε γάλα. Πήρε ένα βιβλίο μπροστά του και το άνοιξε. Από τον πάνω όροφο ακούστηκαν φωνές, ένα καζανάκι, μια πόρτα να κλείνει με πάταγο. Ξαφνικά θυμήθηκε τα ρούχα που είχε βάλει χθες βράδυ στο πλυντήριο και πήγε να τα βγάλει σε ένα καλάθι.

Το ρολόι έδειχνε επτά και τέταρτο.

«Καλημέρα», είπε ξανά εύθυμα η Νεβ. Ένα από τα πράγματα που έκανε κάθε πρωί ήταν να φροντίζει να ξεκινούν όλοι με κέφι τη μέρα τους.

Τώρα μπήκε και ο Φλέτσερ στην κουζίνα, με τα μαλλιά του ακόμα νωπά από το ντους και το μούσι του περιποιημένο. Ούτε που την κοίταξε. Τα μάτια του περιπλανήθηκαν αφηρημένα στον κήπο. Η Νεβ ένιωσε ευγνώμων γι' αυτό.

«Τσάι;» ρώτησε ο Φλέτσερ.

Δεν χρειαζόταν να απαντήσει. Εκείνη έπινε πάντα τσάι. Ο Φλέτσερ έπινε μόνο καφέ. Η δουλειά του ήταν να τα φτιάχνει το πρωί, να αδειάζει το πλυντήριο πιάτων και να βγάζει έξω τα σκουπίδια. Η δική της δουλειά ήταν να φτιάχνει το πρωινό των παιδιών και το κολατσιό για το σχολείο.

Έριξε σε ένα κατσαρολάκι βρόμη, πρόσθεσε γάλα και μια πρέζα αλάτι και το έβαλε στο μάτι. Οι κινήσεις της ήταν μηχανικές. Ο Κόνορ κάθε πρωί έτρωγε πόριτζ με σιρόπι. Ο Φλέτσερ ψωμί με μαρμελάδα.

Ο Φλέτσερ έριξε νερό στις κούπες με τα σακουλάκια του τσαγιού και μετά πήγε στη σκάλα και φώναξε: «Κόνορ! Πρωινό!»

Η Νεβ ανακάτευε αφηρημένα το πόριτζ, νιώθοντας την αντίσταση της κουτάλας καθώς έπηζε. Αισθανόταν το σώμα της μαλακό, δίχως οστά. Στον κήπο έξω το φθινοπωρινό φως ήταν πηχτό. Ακούμπησε τον αντίχειρά της στο χείλι της και για μια φευγαλέα στιγμή έκλεισε τα μάτια.

Άκουσε σαν από μακριά τον Φλέτσερ να της λέει κάτι και γύρισε.

«Τι θα κάνεις σήμερα;» Άφησε μπροστά της μια κούπα τσάι.

«Σκεφτόμουν να πάω στο οικόπεδο. Να εκμεταλλευτώ τον ελεύθερο χρόνο που έχω πια».

Να βγω έξω από το σπίτι, σκέφτηκε με ανακούφιση, στην πρωινή δροσιά, να βυθίσω ένα φτυαράκι στο χώμα, να ξεριζώσω τα ζιζάνια, να κουραστώ και να λερωθώ, να βγάλω φουσκάλες στα χέρια και τα νύχια μου να γεμίσουν χώματα, και να μη σκέφτομαι απολύτως τίποτα. Πριν από μερικές εβδομάδες αποφάσισε να ζητήσει από τον εργοδότη της να δουλεύει μειωμένο ωράριο. Ήξερε ότι αυτό ήταν από κάθε

άποψη πολύ ανόητη απόφαση. Εκείνη έβγαζε ανάκαθεν τα περισσότερα χρήματα και τώρα τα χρειάζονταν όσο ποτέ άλλοτε. Η Μέιμπελ θα πήγαινε πανεπιστήμιο. Εκτός αυτού, τα πάντα μέσα στο σπίτι, από τον θερμοσίφωνα μέχρι τη στέγη, ήταν έτοιμα να διαλυθούν. Οι υδρορροές έπρεπε να αντικατασταθούν και το δωματιάκι δίπλα στην κουζίνα είχε πιάσει μούχλα. Μερικές φορές υπολόγιζε τα έσοδα με την ελπίδα να βγάλει διαφορετικό αποτέλεσμα και συζητούσε για τους λογαριασμούς με τον Φλέτσερ με τρόπο που να μην τον έκανε να νιώθει κατώτερος. «Έτσι είναι τα πράγματα», έλεγε.

Ένα βραδάκι πριν από μερικούς μήνες, αφού είχε γυρίσει από τη δουλειά με το ποδήλατο μέσα στη βροχή και ετοίμαζε το βραδινό, φορώντας ακόμα το κίτρινο ποδηλατικό γιλέκο, το μουσκεμένο παντελόνι, τα βρεγμένα παπούτσια και με τα μαλλιά της να στάζουν ακόμα, σκέφτηκε: Δεν μπορώ να συνεχίσω άλλο έτσι. Βαρέθηκα. Είχε βαρεθεί μονίμως να βιάζεται, μονίμως να αργοπορεί, μονίμως να ξεχνάει κάτι. Είχε βαρεθεί να νιώθει ότι θα έβαζε τα κλάματα σε συναντήσεις, είχε βαρεθεί να ξυπνάει μέσα στη νύχτα και να σκέφτεται τις μισοτελειωμένες δουλειές και, εκτός των άλλων, να βασανίζεται από την τρομερή αγωνία για τη Μέιμπελ. Η απόφαση να δουλεύει μόνο τρεισήμισι μέρες την εβδομάδα ήταν ένα πείραμα για να δημιουργήσει χώρο –έναν μικρό χώρο– για τον εαυτό της, ώστε να μη σαλτάρει τελείως. Και κοίτα πού κατέληξα, σκέφτηκε.

Ο Φλέτσερ άδειαζε το πλυντήριο πιάτων. Εκείνη έψαχνε στο ψυγείο να δει τι κολατσιό θα έφτιαχνε για τα αγόρια. Τώρα είχε έρθει και ο Κόννορ στην κουζίνα, στρογγυλοπρόσωπος, μεγαλόσωμος και θορυβώδης όπως πάντα, ενώ ο αδυνατούλης μεγάλος αδερφός του ήταν σκυμμένος πάνω

από ένα βιβλίο για έντομα. Η Νεβ κοίταξε για μια στιγμή τους γιους της και τον άντρα της. Έμοιαζαν με καλοκουρδισμένα ρομπότ, που έκαναν ακριβώς τις ίδιες κινήσεις κάθε πρωί, σε μια ρουτίνα που είχε χπιστεί ασυναίσθητα με την πάροδο των χρόνων.

Σε βλέπω. Η φράση κύλησε στο μυαλό της σαν λεία, στρογγυλή πέτρα, τόσο ξεκάθαρη για μια στιγμή, που της φάνηκε πως την άκουσε δυνατά και γύρισε να κοιτάξει πίσω της. Ο Φλέτσερ έκοβε ψωμί συγκεντρωμένος, με τα φρύδια σμιχτά και τη γλώσσα έξω. Ή μήπως ήταν: *Σε βλέπω;*

Ξετύλιξε ένα κομμάτι τυρί. Πώς ήταν δυνατόν να αισθάνεται τόσο κουρασμένη και τόσο ζωντανή ταυτόχρονα, τόσο δυστυχισμένη και τόσο ευτυχισμένη συνάμα; *Φυσιολογική, δείχνε φυσιολογική,* είπε μέσα της.

«Κοιμήθηκες καλά;» ρώτησε τον Φλέτσερ.

«Καλά. Δεν σε κατάλαβα που ήρθες. Τι ώρα ήταν;»

«Δεν ξέρω. Όχι πολύ αργά. Αλλά κοιμόσουν του καλού καιρού». Πήρε το τσάι της και ήπιε μια μεγάλη, καυτή γουλιά.

«Μετά τα μεσάνυχτα», είπε μια φωνή ψυχρή και κοφτερή σαν λάμα μαχαιριού.

«Μέιμπελ! Νωρίς ξύπνησες».

Η Μέιμπελ στεκόταν στην πόρτα. Φορούσε ένα κοντό, καρό, καφέ-μαύρο φόρεμα, ένα σκισμένο κολάν και μποτάκια μέχρι τον αστράγαλο. Τα καστανά μαλλιά της, που αν τα άφηγε ελεύθερα έπεφταν μακριά σε πυκνές μπούκλες, ήταν πιασμένα σε σφιχτές πλεξούδες και ίσως αυτός ήταν και ο λόγος που το πρόσωπό της έμοιαζε πιο αδύνατο από ό,τι συνήθως.

«Έχω ξυπνήσει εδώ και ώρες», είπε. «Μπορεί και να μην

κοιμήθηκα καθόλου. Ίσως να ήμουν ξύπνια όλη νύχτα. Κόφ' το αυτό!» Κοίταξε βλοσυρά τον Κόννορ, που είχε βουτήξει το χέρι του στο κουτί με τα δημητριακά και τώρα έβαζε μια χούφτα στο στόμα του. Εκείνος της ανταπέδωσε το βλοσυρό βλέμμα. Ήταν πολύ μπουκωμένος για να της απαντήσει. «Τέλος πάντων», συνέχισε να λέει στη Νεβ. «Σε άκουσα να μπαίνεις. Μετά τα μεσάνυχτα ήταν».

«Γι' αυτό είμαι κουρασμένη», είπε ζωηρά η Νεβ. Ίσως υπερβολικά ζωηρά. Ξαφνικά ένιωσε την ανάγκη για ένα τσιγάρο, παρόλο που το είχε κόψει εδώ και χρόνια, εκτός και αν μετρούσαν τα περιστασιακά τσιγάρα σε διάφορα πάρτι. Το είχε κόψει όταν έκανε τα παιδιά. Είχε κόψει το κάπνισμα, είχε κόψει το αλκοόλ, είχε κόψει τα ξενύχτια, το ψάρι με τηγανιτές πατάτες για πρωινό, είχε κόψει τις βόλτες στα μαγαζιά με τις φίλες της και τις αυθόρμητες εκδρομές τα Σαββατοκύριακα στη θάλασσα με τον Φλέτσερ, διότι, καλά, γιατί όχι; Δεν ήταν ότι μετάνιωνε για όλα αυτά, ακόμα και τώρα –ή μάλλον ειδικά τώρα που διακινδύνευε τα πάντα–, γιατί αγαπούσε τη ζωή της, τα παιδιά της, τον άντρα της. Αλλά γιατί κανείς δεν σου λέει πόσο δύσκολο είναι; αναρωτήθηκε. Μόνο που σου το λένε, αλλά δεν τους πιστεύεις. Νομίζεις πως εσύ θα τα κάνεις όλα διαφορετικά, χωρίς να νοιάζεσαι για τα χρήματα ή οτιδήποτε άλλο, ότι θα είσαι ανέμελη.

Η Μέιμπελ κάθισε στο τραπέζι και ο Φλέτσερ άφησε μπροστά της μια κούπα τσάι λεμόνι με τζίντζερ. Η Μέιμπελ πάντα έπινε τσάι βοτάνων το πρωί και τις σπάνιες φορές που είχε διάθεση έτρωγε και κανένα φρούτο, ένα βατόμουρο ή μια φέτα πορτοκάλι, αφαιρώντας προσεκτικά όλη την άσπρη φλούδα. Δεν έφαγε φρούτο εκείνο το πρωί. Η Νεβ

προσπαθούσε να μην κοιτάζει. Ένωθε ότι είχε περάσει ατέλειωτα χρόνια παρακολουθώντας την κόρη της, αλλά προσπαθώντας να μην την παρακολουθεί, όντας πάντα σε επιφυλακή, με την καρδιά της σφιγμένη και έναν κόμπο στον λαιμό της από τον φόβο, παριστάνοντας ταυτόχρονα πως όλα ήταν καλά. Σε οκτώ μέρες, είτε μέσα της, η Μέιμπελ θα έφευγε – και τι θα έκανε τότε; Ποια θα ήταν δίχως εκείνη;

«Τι κάνει η Ταμσίν;» ρώτησε ο Φλέτσερ.

«Ε, ξέρεις τώρα. Ακόμα θυμωμένη είναι. Μέθυσε λιγάκι», είπε η Νεβ, αλείφοντας τώρα βούτυρο σε φέτες ψωμί. «Δεν ήθελα να την αφήσω».

Ο Φλέτσερ άνοιξε το ραδιόφωνο για τις ειδήσεις των επτάμισι και κάθισε να φάει το ψωμί με τη μαρμελάδα του. Κοιτούσε κάτι στο κινητό του με προσήλωση. Είχε βγάλει πάλι έξω τη γλώσσα του. Ο Κόνορ κάτι έλεγε για ποδόσφαιρο μετά το σχολείο. Ο Ρόρι σηκώθηκε χωρίς να πάρει τα μάτια του από το βιβλίο. Πετσι και κόκαλο ήταν. Χρειαζόταν καινούρια ρούχα. Χρειαζόταν νόστιμες σούπες, θρεπτικά λαχανικά και κρεμώδεις πουτίγκες. Η Μέιμπελ έπινε το τσάι της με μικρές γουλιές, με τα μάτια της στυλωμένα στο χείλος της κούπας και με τις κοτσίδες να πλαισιώνουν το αγριεμένο πρόσωπό της.

Η καρέκλα έτριξε στο πάτωμα όταν ο Κόνορ σηκώθηκε, ενώ την ίδια στιγμή ακούστηκε ένα μήνυμα στο κινητό της Νεβ, που βρισκόταν σε κοινή θέα πάνω στο τραπέζι, ανάμεσα στα υπολείμματα του πρωινού.

Στράφηκε να το κοιτάξει και αμέσως έβαλε το χέρι της πάνω του.

«Άντε να πλύνεις τα δόντια σου», είπε στον Κόνορ. «Θα

αργήσεις πάλι. Και μετά πήγαινε να ταΐσεις το ινδικό χοιρίδιο». Ήξερε ότι δεν θα το έκανε.

Πήρε το κινητό της και το έβαλε στην τσέπη της ρόμπας της.

Η Μέιμπελ σηκώθηκε από την καρέκλα της. «Φεύγω», είπε.

«Θα βγεις;»

«Γιατί; Πειράζει;»

«Πού θα πας;» ρώτησε πριν προλάβει να συγκρατηθεί, αλλά από τότε οι λέξεις είχαν γίνει τόσο επικίνδυνες; «Θέλω να πω, είναι λίγο νωρίς. Σώπα, Κόννορ, δεν ακούω ούτε τον εαυτό μου. Δόντια! Τώρα!»

«Λίγο νωρίς για τι;»

«Δεν ξέρω. Μη μου δίνεις σημασία. Είμαι κουρασμένη. Θα τα πούμε αργότερα. Αν γυρίσεις. Θα έρθεις για βραδινό;»

«Δεν ξέρω».

Η Μέιμπελ άφησε την κούπα της και βγήκε από την κουζίνα. Η μπροστινή πόρτα άνοιξε και έκλεισε. Πάντα έτσι απότομα έφευγε.

«Όντως δείχνεις κουρασμένη», είπε ο Φλέτσερ. «Και η μελανιά έχει αρχίσει να κιτρινίζει».

Η Νεβ σήκωσε το χέρι της να αγγίξει το μάγουλό της, που ήταν ακόμα πρησμένο και πονούσε. Πριν από μερικές μέρες, την ώρα που επέστρεφε βράδυ με το ποδήλατο, κάποιος την είχε σπρώξει ή είχε πέσει κατά λάθος πάνω της – ίσως κάποιος μεθυσμένος ή κάποιος θυμωμένος με τον κόσμο. Είχε κάνει μια απόκοσμα αργή τροχιά στον αέρα, συλλογιζόμενη *αυτό θα πονέσει* και είχε προσγειωθεί με δύναμη στην ασφαλτο. Είχε γδάρει άσχημα το μάγουλό της και είχε σκίσει το παντελόνι της.

Κοίταξε τον άντρα της: τα σκούρα μαλλιά του που έφταναν μέχρι τον σβέρκο και το περιποιημένο μούσι του. Τα στρογγυλά γυαλιά του και τα θλιμμένα, καστανά, διαπεραστικά μάτια του. Το πρόσωπό του είχε μικρές ρυτίδες, που δεν είχε παρατηρήσει μέχρι τώρα και μια φουσκάλα έρπητα είχε αρχίσει να σχηματίζεται στο χέιλι του. Ήταν λίγο κατσούφης από το πρωινό ξύπνημα. Το κινητό της ζωντάνευε στην τσέπη της.

«Μια χαρά θα είμαι. Θα πέσω νωρίς απόψε». Ξαφνικά κάπι θυμήθηκε. «Ξέρεις ότι έχουμε να πάμε στα γενέθλια της Ρενάτα αύριο βράδυ;»

«Νωρίς θα είναι;»

«Πιο πολύ σαν πάρτι».

Ο Φλέτσερ γόγγυσε.

«Έχουμε να βγούμε και μεθαύριο», συνέχισε η Νεβ.

«Πού πάλι;» ρώτησε ο Φλέτσερ.

«Θα συναντηθούμε με τους παλιούς συμφοιτητές. Το οργάνωσε κάποια Τζάκι και η Ταμσίν».

«Ποια Τζάκι;»

Η Νεβ σκέφτηκε για λίγο.

«Δεν θυμάμαι. Α, ναι. Η Τζάκι Κόρνφιλντ. Αποκλείεται να μην τη θυμάσαι».

«Αμυδρά. Αλλά γιατί πρέπει να πάμε για ποτό μαζί της;»

«Γιατί έτσι κάνουν οι παλιοί συμφοιτητές. Δεν θα είναι μόνο αυτή – θα είναι και άλλοι».

«Φριχτή εβδομάδα μας περιμένει». Σηκώθηκε. «Έχω ραντεβού για μια δουλειά. Θα γυρίσω αργότερα».

Η Νεβ σκέφτηκε λίγο τον άντρα της. Ίσως γι' αυτό ήταν κακοδιάθετος. Ο Φλέτσερ ήταν εικονογράφος. Ή τουλάχιστον αυτό απαντούσε όταν τον ρωτούσαν ποια ήταν η

δουλειά του. Αλλά τα χρήματα που έβγαζε προέρχονταν κυρίως από τους πίνακες και τις διακοσμήσεις που έκανε. Ήταν μια δουλειά που απεχθανόταν. Απεχθανόταν να μην κερδίζει χρήματα και απεχθανόταν να κερδίζει. Μερικές φορές, όταν δεν είχε δουλειά, καθόταν όλη μέρα στο δωματάκι που είχε μετατρέψει σε γραφείο και η Νεβ ήξερε ότι δεν τραβούσε ούτε μια γραμμή πάνω στο χαρτί, και εκείνος ήξερε πως η γυναίκα του το ήξερε. Μερικές φορές καθόταν και η Μέιμπελ σε αυτό το δωματάκι ή ξάπλωνε στο κρεβάτι της κουκουλωμένη με τα σκεπάσματα. Τέτοιες μέρες η Νεβ πάντα προσπαθούσε περισσότερο να δημιουργήσει χαρούμενη ατμόσφαιρα στο σπίτι: έβαζε μουσική, άναβε όλα τα φώτα, έφτιαχνε κέικ και μπισκότα, έπαιζε χαρτιά με τα αγόρια ή τα άφηνε να την κερδίσουν στα βιντεοπαιχνίδια. Ήταν σαν να είχε ένα κουμπί πίσω στον αυχένα: το πατούσε και μεταμορφωνόταν σε εύθυμη μητέρα.

«Δεν το ήξερα. Εύχομαι να πάει καλά». Έβαλε το χέρι της στον ώμο του. Είχαν περίπου το ίδιο ύψος. Και ο Ρόρι θα γινόταν ψηλός, αλλά ήταν πολύ νωρίς να ξέρουν για τον Κόννορ. Όμως η Μέιμπελ ήταν μικροκαμωμένη και αδύνατη: το δύσκολο παιδί τους.

Ο Φλέτσερ πήρε το σακάκι του και έφυγε. Η Νεβ έσπρωξε απαλά τον Κόννορ στη σκάλα δίνοντας οδηγίες. Και τότε έμεινε πάλι μόνη στην κουζίνα, με τον αέρα να λιγοστεύει γύρω της. Έβγαλε το κινητό από την τσέπη της και πληκτρολόγησε τον κωδικό. Το μήνυμα εμφανίστηκε στην οθόνη. *Είμαι ελεύθερος μέχρι το μεσημέρι. Έλα όσο πιο σύντομα μπορείς.* Ο αποστολέας ήταν άγνωστος, αλλά αυτό δεν είχε καμία σημασία. Μόνο ένας άνθρωπος θα μπορούσε να το είχε στείλει.

Έβαλε τα πιάτα του πρωινού στο πλυντήριο, σκούπισε τα ψίχουλα από το τραπέζι και άπλωσε τα λιγοστά ρούχα στον κήπο, με το αεράκι να φουσκώνει τη φούστα και το λευκό πουκάμισο, από το οποίο έλειπαν τα δύο πρώτα κουμπιά. Έπειτα πήγε να πακετάρει το κολατσιό των παιδιών: σάντουιτς – τυρί και ντομάτα για τον Ρόρι, τυρί χωρίς ντομάτα για τον Κόννορ, ένα μήλο για τον καθένα και από μια μπάρα δημητριακών. Δεν ήταν ιδιαίτερα ευφάνταστο, αλλά είχε ξεχάσει να το φτιάξει χθες. Το χθες της φαινόταν σαν όνειρο. Ή μάλλον σαν το μοναδικό πραγματικό ανάμεσα σε όλα τα άλλα που έμοιαζαν διάφανα και αόριστα. Έκοψε ένα ροδάκινο σε ένα μπολ, έριξε από πάνω γιαούρτι και κάθισε να το φάει πίνοντας ακόμα ένα φλιτζάνι τσάι, ενώ από τον πάνω όροφο άκουσε νερό να τρέχει και ένα βαρύ αντικείμενο να πέφτει στο πάτωμα. Όμως δεν έδωσε σημασία. Ήθελε λίγο χρόνο για τον εαυτό της.

Στις οκτώμισι η Νεβ ξεπροβόδισε τον Ρόρι και τον Κόννορ και τους είδε να απομακρύνονται ο ένας δίπλα στον άλλο, αλλά ο καθένας στον δικό του κόσμο: ο Ρόρι φορούσε τα ακουστικά του και βάδιζε καμπουριαστός, με τα χέρια στις τσέπες. Ο Κόννορ έδειχνε μικροσκοπικός δίπλα του και βάδιζε σπασμωδικά, άλλοτε γρήγορα και άλλοτε πιο αργά, μεταφέροντας την τσάντα του από τον έναν ώμο στον άλλο. Ύστερα από λίγα λεπτά χάθηκαν από το οπτικό της πεδίο και μπήκε μέσα.

Επιτέλους μόνη. Πήγε πάνω, έβγαλε τη ρόμπα της, κοίταξε ακόμα μια φορά το μήνυμα στο κινητό της και μετά το άφησε ανάποδα στο κρεβάτι. Έκανε ντους με τόσο καυτό νερό, που ένιωσε να την τρυπούν καρφίτσες, σαπουνίστηκε καλά, έλουσε τα μαλλιά της και για μια φορά τα στέγνωσε

με το πιστολάκι αντί να τα τρίψει δυνατά με την πετσέτα. Βούρτσισε τα δόντια της περισσότερη ώρα από το κανονικό, κοιτάζοντας ταυτόχρονα τον εαυτό της στον καθρέφτη. Ο Φλέτσερ είχε δίκιο. Η μελανιά είχε αρχίσει να κιτρινίζει, φαινόταν σαν να είχε ίκτερο. Σε δύο εβδομάδες θα γινόταν σαράντα έξι ετών. Του χρόνου θα γιόρταζαν με τον Φλέτσερ την εικοστή επέτειο του γάμου τους. Ήταν τόσο νέοι και βιαστικοί τότε, τόσο σίγουροι ο ένας για τον άλλο και για τη ζωή μπροστά τους. Τώρα, στα σκούρα μαλλιά της υπήρχαν λεπτές ασημένιες τρίχες: κανείς δεν τις είχε παρατηρήσει ακόμα. Είχε και λεπτές ρυτίδες στο πρόσωπο. Τα βράδια, ξαπλωμένη δίπλα στον Φλέτσερ, μερικές φορές είχε εξάψεις, που την έκαναν να νιώθει το σώμα της βαρύ, την έκαναν να νιώθει πως ασφυκτιούσε.

Κανονικά θα έπρεπε να πάει στο περιβόλι, αλλά δεν θα πήγαινε. Ήξερε ότι μια μέρα, πολύ σύντομα ίσως, θα το μετάνιωνε. Ένα κομμάτι της, το αυστηρό, επικριτικό κομμάτι της, ήδη το μετάνιωνε.

Έβαλε λοσιόν στο σώμα της και ενυδατική στο πρόσωπό της. Φόρεσε τα καινούρια της μαύρα εσώρουχα, έκοψε το ταμπελάκι της τιμής και το στομάχι της δέθηκε κόμπος από την προσμονή, τον κίνδυνο, τις τύψεις, την ελευθερία, την αίσθηση ότι δεν αναγνώριζε τον εαυτό της. Φόρεσε ένα στενό μαύρο τζιν και τα αγαπημένα της μποτάκια και μετά έφαξε στα συρτάρια της για να βρει το ανοιχτό γκρι πουλόβερ της, που αγκάλιαζε απαλά το δέρμα. Μικρά ασημένια σκουλαρίκια. Ένα φθαρμένο δερμάτινο μπουφάν που είχε από τότε που θυμόταν τον εαυτό της. Ένα ζωηρόχρωμο κασκόλ. Καθόλου μακιγιάζ: τις πρώτες φορές είχε βαφτεί λίγο, αλλά αυτές οι μέρες είχαν περάσει. Ψέκασε άρωμα στους

καρπούς της και πίσω από τα αφτιά της. Δεν ήταν ούτε εννιά η ώρα, αλλά ο χρόνος έμοιαζε να περνά γρήγορα. Φόρεσε ένα βραχιόλι.

Κλειδιά. Κινητό. Πορτοφόλι. Πήρε το καινούριο δερμάτινο σακίδιό της. Δεν το είχε συνηθίσει ακόμα. Ήταν γυαλιστερό και είχε πολλές θήκες, με αποτέλεσμα να χάνει τα πράγματά της. Είχε το παλιό της πάνω από δεκαπέντε χρόνια, μέχρι που της το έκλεψαν κάτω από τη μύτη της, την ώρα που έτρωγε μεσημεριανό τις προάλλες με τη Ρενάτα και την Ταμσίν. Κατέβασε το ποδήλατό της από τον τοίχο του χολ, το τσουλήσε μέχρι το πεζοδρόμιο, ανέβηκε και άρχισε να κάνει πετάλι στην πρωινή δροσιά, με την καρδιά της να φτερουγίζει σαν ανάλαφρο πουλί. Μακριά.

Πήγαινε με το ποδήλατο από το Κλάπτον στο κέντρο και από το κέντρο στο Κλάπτον τόσο συχνά, που μερικές φορές έκανε τη διαδρομή μηχανικά. Την είχε κάνει καλοκαιρινές βραδιές με σορτς και κοντομάνικο. Την είχε κάνει μέσα στη βροχή με χέρια τόσο μουδιασμένα από το κρύο, που δεν μπορούσε να αλλάξει ούτε τις ταχύτητες. Είχε πάει με το ποδήλατο σε επαγγελματικά ραντεβού, σε χριστουγεννιάτικα πάρτι, σε πάρτι γενεθλίων και σε αποχαιρετιστήρια πάρτι. Είχε πάει με το ποδήλατο σε σουπερμάρκετ, σε καταστήματα και σε γραφεία κηδειών. Είχε κάνει διαδρομές με το ποδήλατο νιώθοντας πολλές φορές τόσο κουρασμένη, που έκλειναν τα μάτια της πάνω στη σέλα και είχε κάνει ποδήλατο ηλιόλουστα χειμωνιάτικα πρωινά, παρατηρώντας κάθε εικόνα και ήχο γύρω της. Είχε κάνει ποδήλατο νηφάλια, είχε κάνει ποδήλατο μαστουρωμένα, είχε κάνει ποδήλατο

μεθυσμένη και μια φορά είχε κατέβει από το ποδήλατο επειδή νόμιζε ότι τα αυτοκίνητα της μιλούσαν.

Πέρασε τη γωνία της Χάκνεϊ Ντάουνς.

Την προσπέρασαν δύο άντρες με ρακέτες του τένις. Κόσμος με καρτοτάκια. Και εκείνη πήγαινε στην πόλη για να διαπράξει μοιχεία, έχοντας διαπράξει μοιχεία και το προηγούμενο βράδυ.

Στο Λόντον Φιλντς μικρά παιδιά έπαιζαν και σκυλιά κυνηγούσαν κλαδιά.

Χθες είχε γυρίσει σπίτι με το ποδήλατο μέσα στη νύχτα, χωρίς φώτα και ζαλισμένη από το κρασί, την ηδονή και τις τύψεις. Ήταν μετά τα μεσάνυχτα, όπως είχε τονίσει ειρωνικά η Μέμπελ, όταν άνοιξε προσεκτικά την πόρτα, έβγαλε τα παπούτσια της και ανέβηκε αθόρυβα τη σκάλα. Μέσα στο μπάνιο, ενώ αφουγκραζόταν για τον παραμικρό ήχο, είχε γδυθεί βιαστικά, είχε ξανακατέβει κάτω μέσα στο σκοτάδι και είχε βάλει τα ρούχα της στο πλυντήριο.

Η χθεσινή νύχτα ήταν κάτι σαν αποχαιρετισμός: θα πήγαινε σε ένα συνέδριο για μερικές μέρες. Το πρωινό μήνυμα ήταν αναπάντεχο: προφανώς είχε ξεκλέψει μερικές ώρες. Είχε περάσει τόσοσ καιρός που κάποιος την ήθελε τόσο πολύ, με τέτοια τρέλα, με κάθε λεπτό να μετρά.

Στο κανάλι είδε και άλλους ποδηλάτες με γυαλιστερά κράνη και φωσφοριζέ γιλέκα να πηγαίνουν προς το πολυσύχναστο κέντρο.

Χθες βράδυ, όταν ξάπλωσε δίπλα στον Φλέτσερ μέσα στο σκοτάδι, τον ένιωσε να σαλεύει, τον άκουσε να μουρμουρίζει κάτι στον ύπνο του και αναρωτήθηκε πώς γινόταν να μην είχε καταλάβει τίποτα. Πώς ήταν δυνατόν να μην το διαισθανόταν, ακόμα και μέσα στον βαθύ ύπνο του; Εκείνη

ένιωθε πως εξέπεμπε ηλεκτρισμό, σπίθες που μπορούσαν να κάψουν οποιονδήποτε βρισκόταν κοντά της. Πάντα πίστευε ότι αν κάποιος από τους δυο τους έκανε παράνομη σχέση, η απιστία θα διέλυε τον γάμο τους, κάνοντας χίλια κομμάτια τη ζωή που με τόσο κόπο είχαν χτίσει όλα αυτά τα χρόνια. Και ωστόσο εκείνη πρόδιδε κάθε μέρα τον Φλέτσερ και τίποτα δεν είχε συμβεί. Κοιμόταν ακόμα γαλήνια δίπλα της τις νύχτες και ξυπνούσε μαζί της κάθε πρωί. Τα αγόρια πήγαιναν σχολείο και γυρνούσαν σπίτι. Η Μείμπελ ακόμα ταλαιπωρούσε την οικογένεια με τις αλλοπρόσαλλες διαθέσεις της, που εναλλάσσονταν ανάμεσα στην ηρεμία και την οργή. Η Νεβ ακόμα έβαζε σε τάξη το σπίτι, πήγαινε στη δουλειά, έβλεπε τις φίλες της, πλήρωνε τους λογαριασμούς. Η ζωή συνεχιζόταν κανονικά. Ίσως, σκεφτόταν, να ήταν σαν ένα κτίριο που κατεδαφίζεται, αλλά διατηρεί το σχήμα του μετά το πάτημα του κουμπιού, χάνοντας σταδιακά το περιγράμματό του, γέροντας, διπλώνοντας στα δύο με έναν βρυχηθμό.

Την ώρα που έκανε πετάλι στο μονοπάτι δίπλα στο κανάλι, η Νεβ προσπάθησε να σκεφτεί καθαρά, αν μη τι άλλο μόνο και μόνο για να μην πέσει στο νερό. Είχε δει να συμβαίνει σε κάποιον. Δεν ήταν σίγουρη αν τον είχαν σπρώξει, αν είχε κάνει στραβοτιμονιά για να αποφύγει κάποιον άλλο ή αν ήταν αφηρημένος και είχε χάσει τη στροφή. Όμως είχε δει το αποτέλεσμα: έναν άντρα με κοστουμί μέσα στο νερό μέχρι το γόνατο, με το ένα χέρι να κρατά το ποδήλατό του και το άλλο την προβλήτα. Είχε σταματήσει μαζί με άλλους περαστικούς να βγάλει έξω αυτόν και το ποδήλατό του. Εκείνος ζητούσε διαρκώς συγγνώμη. Όλοι του έλεγαν ότι δεν υπήρχε λόγος να απολογείται, αλλά εκείνος συνέχιζε να

ζητά συγγνώμη, από κάποιον, για κάτι. Θυμόταν που ξαφνιάστηκε με το πόσο ρηχό ήταν το νερό, μόνο μερικά εκατοστά. Πάντα πίστευε ότι ήταν πιο βαθύ.

Άφησε πίσω της το κανάλι, μπήκε στα στενά δρομάκια πίσω από το Έιντζελ και διέσχισε την οδό Σίτι περνώντας από το θέατρο Σάντλερ Γουέλς και κατευθύνθηκε προς την οδό Θίομπάλντς. Είδε φευγαλέα τα πελώρια δέντρα του πανδοχείου «Γκρέι». Η καρδιά της χτύπησε από την προσημονή και τη διαπίστωση ότι κανείς, εκτός από εκείνον, δεν ήξερε πού βρισκόταν. Τις τελευταίες εβδομάδες ταξίδευε σε μια άλλη χώρα, μια χώρα όπου όλα ήταν διαφορετικά, όπου δεν υπήρχαν κανόνες. Ήξερε πολύ καλά ότι αυτό που έκανε ήταν λάθος. Απατούσε τον Φλέτσερ, αλλά δεν θα εξαπατούσε τον εαυτό της.

Αναγκάστηκε να συγκεντρωθεί καθώς περνούσε από την πλατεία Ρεντ Λάιον, με τα φορτηγά, τα λεωφορεία, τα εργοτάξια και τα καυσαέρια που της προκαλούσαν βήχα. Στο φανάρι σταμάτησε δίπλα σε έναν ποδηλάτη που παρέδιδε σάντουιτς και καθώς το φορτηγό πίσω τους μάρσαρε, αντάλλαξαν αγανακτισμένα βλέμματα: η κόλαση του Χάι Χόλμπορν. Το φανάρι άναψε πράσινο και την προσπέρασε ένα ταξί που παραλίγο να τη χτυπήσει. Έφτασε επιτέλους στο Κίνγκσγουεϊ. Ανέβηκε στο πεζοδρόμιο, κατέβηκε από το ποδήλατο και το τσούλησε ως την οδό Ντρούρι. Το κλείδωσε με λουκέτο σε μια κολόνα. Κοίταξε το είδωλό της στην τζαμαρία ενός μπαρ.

Το συνηθισμένο τούβλινο κτίριο στον μικρό παράδρομο θα πρέπει κάποτε να ήταν αποθήκη, αλλά τώρα, όπως όλα τα άλλα, είχε μετατραπεί σε διαμερίσματα. Η Νεβ πληκτρολόγησε τον κωδικό και ανέβηκε τη σκάλα. Έβγαλε το κλειδί

από την τσάντα της, που είχε κρυμμένο πίσω από μια πιστωτική κάρτα, άνοιξε την πόρτα και μπήκε μέσα.

«Γεια», φώναξε.

Καμία απάντηση.

«Σαούλ».

Καμία απάντηση. Ίσως είχε πεταχτεί έξω να πάρει καφέ ή γάλα. Η ώρα ήταν εννιάμισι. Έβγαλε το μπουφάν της και το κρέμασε στον γάντζο δίπλα στην είσοδο.

Διέσχισε τον μικρό διάδρομο, μπήκε στο σαλόνι και ξαφνικά κοκάλωσε, σαν να την τύφλωσε ένα φως ή να την ξεκούφανε μια έκρηξη και ταυτόχρονα σαν να τη χτύπησαν κατακούτελα. Έκανε μερικά βήματα προς τα πίσω, μέχρι που τη σταμάτησε ο τοίχος.

Κειτόταν ανάσκελα, ήταν νεκρός. Δεν ήξερε καν πώς έμοιαζε ένας νεκρός, μέχρι που είδε αυτά τα ανοιχτά μάτια. Δεν ήταν μάτια που κοιτούσαν πια. Ήταν απλώς δύο αντικείμενα, ανοιχτά και εκτεθειμένα. Το στόμα του έχασκε επίσης ανοιχτό, σαν έκκληκτο.

Το κεφάλι του βρισκόταν μέσα σε μια λίμνη σκούρου κόκκινου, πηχτού αίματος. Το πρόσωπό του έδειχνε νεκρό, αλλά εξίσου νεκρό έδειχνε και το υπόλοιπο σώμα του. Τα χέρια και τα πόδια του ήταν διπλωμένα σε αφύσικη στάση. Ο δεξιός αγκώνας του ήταν πιασμένος κάτω από το σώμα του, κάνοντας το χέρι του να ορθώνεται προς τα πάνω. Σαν να ήταν έτοιμος να γυρίσει μπρούμυτα. Η στάση του ήταν άβολη και η Νεβ θέλησε να τον τοποθετήσει πιο άνετα, να ελευθερώσει το χέρι του, όπως όταν μπλέκονταν στο κρεβάτι μαζί, ιδρωμένοι, λαχανιασμένοι, και τον βοηθούσε να τραβήξει το χέρι του κάτω από τη γυμνή πλάτη της.

Το μπροστινό μέρος του γκρίζου σακακιού του είχε ανέβει

ψηλά, με αποτέλεσμα να φαίνεται η ζώνη και το λευκό πουκάμισό του. Το ένα του γόνατο ήταν ελαφρώς ανασηκωμένο και φαινόταν η κιτρινοκόκινη κάλτσα του. Τις ήξερε αυτές τις κάλτσες. Μια φορά είχαν κάνει έρωτα τόσο βιαστικά και με τόσο πάθος και μετά, ξαπλωμένη δίπλα του, του τις είχε βγάλει ξεκαρδισμένη στα γέλια.

Κοίταξε γύρω της το δωμάτιο. Στην απέναντι πλευρά, μακριά από τον δρόμο, ήταν η μικρή τραπεζαρία. Μια καρέκλα ήταν πεσμένη στο πλάι και πίστευε ότι κατάλαβε τι είχε συμβεί. Είχε ανέβει στην καρέκλα για να κάνει κάτι – να κρεμάσει έναν πίνακα ίσως; Να αλλάξει μια λάμπα; – και είχε γλιστρήσει, είχε πιάσει την άκρη του τραπέζιού για να σηκωθεί, αλλά τελικά είχε πέσει ανάσκελα και είχε πεθάνει από αιμορραγία.

Για μια φευγαλέα στιγμή σκέφτηκε: τι φριχτός, ανόητος τρόπος να πεθάνεις. Τότε είδε και κάτι άλλο στο πάτωμα, όχι όμως κοντά του. Ήταν περισσότερο κοντά της, στην πλευρά του δωματίου που ήταν κοντά στον δρόμο. Ένα σφυρί, μεγάλο. Η λαβή του ήταν από μπλε βινύλιο και το υπόλοιπο από ασημί ατσάλι. Όμως η κεφαλή ήταν σκούρα, υγρή. Έσκυψε να κοιτάξει από πιο κοντά. Ήταν αίμα. Δίχως καμία αμφιβολία. Πλησίασε το πτώμα και σχεδόν αμέσως ζάρωσε. Η άλλη πλευρά του κεφαλιού του, αυτή που δεν είχε δει ακόμα, ήταν παραμορφωμένη. Βαθουλωμένη. Ένας σκούρος πολτός. Διέκρινε κομματάκια σπασμένων οστών.

Σηκώθηκε και ζαλίστηκε, ένιωσε ότι θα λιποθυμούσε ή ότι θα έκανε εμετό. Πήρε βαθιές ανάσες για να συνέλθει.

Κοίταξε το σφυρί και μετά ξανά το πτώμα. Το πτώμα του Σαούλ. Το μυαλό της είχε σταματήσει. Ήταν αδύνατον να καταλάβει, αλλά μια σκέψη αναδύθηκε αργά και πήρε

σχήμα στο μυαλό της. Ήταν φόνος. Ο Σαούλ είχε δολοφονηθεί. Στριφογύρισε τη φράση στο κεφάλι της: κάποιος είχε δολοφονήσει τον Σαούλ. Της είχε στείλει μήνυμα – πριν από πόσο; Μία ώρα; Μάλλον πριν από δύο. Και στο μεταξύ τον είχαν δολοφονήσει.

Έβγαλε το κινητό της για να καλέσει την αστυνομία. Ποτέ στη ζωή της δεν είχε δυσκολευτεί τόσο να σχηματίσει έναν αριθμό. Τα δάχτυλά της έτρεμαν πάνω από τους αριθμούς, έτσι σταμάτησε και κοίταξε πίσω το τραπέζι. Υπήρχαν ακόμα τα υπολείμματα του γεύματος από τη χθεσινή νύχτα, το γεύμα που είχαν μοιραστεί. Πιάτα, μαχαιροπίρουνα, μια μισοάδεια σαλατιέρα. Αλλά όχι το μπουκάλι και τα ποτήρια του κρασιού. Δεν απόρησε, ήξερε πού ήταν. Γύρισε και διέσχισε τον διάδρομο που είχαν περάσει τρεκλίζοντας αγκαλιασμένοι χθες βράδυ κρατώντας τα ποτήρια και το μπουκάλι με το κρασί και άνοιξε την πόρτα της κρεβατοκάμαρας, όπου μύρισε το άρωμά της και άλλες μυρωδιές, μυρωδιές κορμιών.

Το κρεβάτι ήταν ξέστρωτο. Υπήρχε από ένα ποτήρι σε κάθε κομοδίνο. Το άδειο μπουκάλι ήταν πεταμένο στο χαλί.

Στη γωνία υπήρχε μια μικρή καρέκλα και για πρώτη φορά από την ώρα που μπήκε στο διαμέρισμα κάθισε και προσπάθησε να σκεφτεί: όχι τον εαυτό της ούτε καν τον Σαούλ, τον οποίο είχε αγαπήσει, ή έστω είχε ερωτευτεί, και ο οποίος ήταν νεκρός και δεν θα τον ξανάβλεπε ούτε θα τον ξανακρατούσε αγκαλιά. Όχι. Σκέφτηκε τη Μέιμπελ, τα τελευταία φριχτά χρόνια της, όλα όσα έχει περάσει. Μικρή ήταν ενθουσιώδης, αισιόδοξη και ευαίσθητη, αλλά στην εφηβεία άλλαξε. Το σπίτι σταδιακά σκοτείνιασε και τρόμος τύλιξε την οικογένεια. Ίσως λόγω των ναρκωτικών.

Ίσως λόγω του πόνου από τον πρώτο ανεκπλήρωτο έρωτα. Ίσως απλώς επειδή ήταν μια έφηβη γεμάτη προσμονή και ανησυχίες. Η Νεβ καθόταν εκεί, με το κινητό στο χέρι, αναπολώντας αυτές τις στιγμές: τη Μέιμπελ κουρνιασμένη στη γωνία του δωματίου της, με τα γόνατα λυγισμένα κάτω από το πιγούνι της, με τον εμετό στο πάτωμα δίπλα της, να κοιτάζει τη Νεβ με θολά μάτια. Τη Μέιμπελ να μη γυρίζει στίπι. Τη Μέιμπελ να γυρίζει ξημερώματα, με το κραγιόν πασαλειμμένο στο πρόσωπό της και τα ρούχα της σκισμένα. Τη Μέιμπελ στο νοσοκομείο εκείνη τη φριχτή νύχτα, με τα σωληνάκια στο χέρι της και το πρόσωπό της κατακίτρινο. Υπήρχαν μέρες που η Νεβ και ο Φλέτσερ πίστευαν ότι δεν θα τα κατάφερνε. Κάθε φορά που χτυπούσε το τηλέφωνο η καρδιά της Νεβ πήγαινε να σπάσει. Όμως τα είχε καταφέρει. Τι θα συνέβαινε αν ανακάλυπτε ότι η μητέρα της είχε παράνομο δεσμό, ότι είχε προδώσει τον αγαπημένο της πατέρα; Θα διαλυόταν η ζωή που με τόσο κόπο είχε καταφέρει να συναρμολογήσει;

Η Νεβ σηκώθηκε και πήγε και κοίταξε τον Σαούλ που κειτόταν στο πάτωμα.

Ήταν νεκρός. Τον είχαν δολοφονήσει. Αλλά αυτό δεν είχε σχέση με εκείνη ή αυτούς. Αυτό ήταν άσχετο με οτιδήποτε είχε συμβεί εδώ. Κοίταξε το ρολόι της, συνειδητοποιώντας ότι έπρεπε να αποφασίσει πώς να πράξει. Τα στόρια στα παράθυρα που κοιτούσαν στον δρόμο ήταν κλειστά. Κανείς δεν μπορούσε να δει στο δωμάτιο από το απέναντι γραφείο.

Αποφάσισε.

Όλα έπρεπε να γίνουν με τη σειρά. Στην κρεβατοκάμαρα, τράβηξε τα σεντόνια από το κρεβάτι, έβγαλε την παλωματοθήκη και τα τύλιξε σε κουβάρι. Έφερε τις πετσέτες

από το μπάνιο – ήταν ακόμα νωπές από την προηγούμενη νύχτα. Έφερε το πετσετάκι χεριών από το δεύτερο μπάνιο. Τα έβαλε όλα στο πλυντήριο που ήταν στην κουζίνα. Υπήρχε τίποτε άλλο; Δεν μπορούσε να σκεφτεί κάτι. Έβαλε το γρήγορο πρόγραμμα: είκοσι οκτώ λεπτά.

Έβγαλε το βραχιόλι της, το άφησε στον πάγκο δίπλα στον νεροχύτη, βρήκε τα γάντια κουζίνας στο ντουλάπι από κάτω και τα φόρεσε. Έκανε μερικές διαδρομές ανάμεσα στο τραπέζι και στην κουζίνα, βάζοντας τα πιάτα και τα ποτήρια στο πλυντήριο. Καθάρισε το τραπέζι και όλες τις επιφάνειες. Είχε ξεχάσει κάτι; Έκανε πάλι μια βόλτα στο διαμέρισμα. Στο μπάνιο υπήρχε ένα ποτήρι με δύο οδοντόβουρτσες. Ήταν γελοίο, αλλά ξαφνικά δεν μπορούσε να θυμηθεί ποια χρησιμοποιούσε εκείνη, γι' αυτό τις πήρε και τις δύο.

Έβαλε το πλυντήριο πιάτων στο γρήγορο πρόγραμμα: τριάντα δύο λεπτά. Τα μεγαλύτερα σκεύη, τη σαλατιέρα, ένα τηγάνι και κάτι κουτάλες τα έριξε μέσα στον νεροχύτη. Τα έπλυνε καλά και τα άφησε να στεγνώσουν.

Αυτό ήταν μόνο η αρχή. Τράβηξε τη μαύρη πλαστική σακούλα από τον κάδο σκουπιδιών της κουζίνας. Δεν ήταν ούτε καν μισογεμάτη. Πέταξε μέσα τις δύο οδοντόβουρτσες. Έπειτα, στέκοντας όρθια στην κουζίνα με έναν πόνο που ξεκινούσε από το στήθος της και απλωνόταν μέχρι τον λαιμό, τα αφτιά και το κεφάλι της, προσπάθησε να σκεφτεί. Έπρεπε να λειτουργήσει μεθοδικά, να ελέγξει κάθε δωμάτιο με τη σειρά ώστε να βεβαιωθεί ότι δεν θα της ξέφευγε τίποτα. Έπρεπε να εξαλείψει κάθε ίχνος της παρουσίας της. Ο Σαούλ ήταν νεκρός, αλλά η Μέιμπελ ζωντανή. Έπρεπε να κρατηθεί από τη συγκεκριμένη σκέψη.

Πήρε ακόμα μία σακούλα σκουπιδιών κάτω από τον

νεροχύτη για να βάλει μέσα τα πράγματα που θα έπαιρνε, ξεκινώντας από το πιο εύκολο δωμάτιο: το μπάνιο. Έβγαλε το χνουδωτό πουλόβερ της και το άφησε στο χολ, για να μην αφήσει πίσω της ίνες. Στο ντουλάπι με τα φάρμακα υπήρχε ένα κουτί προφυλακτικά: το έριξε μέσα στη σακούλα. Την κρέμα χεριών, τα χάπια για τις ημικρανίες και το μικρό στρογγυλό μπουκαλάκι με το άρωμά της: αυτά θα τα κρατούσε. Έριξε τις μπατονέτες και το μισοτελειωμένο σαμπουάν από την μπανιέρα στη σακούλα σκουπιδιών. Το μισολιωμένο κερί που είχαν ανάψει την ώρα που έκαναν ζεστό αφρόλουτρο μαζί. Θυμήθηκε τη σκηνή και τίναξε το κεφάλι της για να διώξει την εικόνα. Αργότερα. Αυτά θα τα σκεφτόταν αργότερα. Όχι τώρα. Σακούλα σκουπιδιών.

Ψέκασε την μπανιέρα με χλωρίνη και την έτριψε καλά, μέσα και έξω. Σκούπισε τις βρύσες. Για παν ενδεχόμενο, πέταξε το σφουγγάρι και το σαπούνι. Ψέκασε και έτριψε τον νιπτήρα. Τι άλλο είχε αγγίξει; Προσπάθησε να θυμηθεί. Μήπως είχε ακουμπήσει το χέρι της στον μικρό καθρέφτη, στον οποίο τώρα αντίκριζε το πρόσωπό της, τρομάζοντας με την έκφρασή της στη θέα της πρησμένης μελανιάς και στο φριχτά εξωφρενικό καινούριο μαύρο σουτιέν της; Ψέκασε τον καθρέφτη μέχρι που θόλωσε από τις σταγόνες.

Σειρά είχε η κρεβατοκάμαρα. Πήρε τις δύο σακούλες και για μια στιγμή έμεινε να στέκεται σαν χαμένη. Συνέβαινε στα αλήθεια όλο αυτό; Πέρασε τα χέρια της κάτω από τα στόρια και άνοιξε διάπλατα τα παράθυρα. Το δωμάτιο έπρεπε να αεριστεί καλά, να εξαλειφθούν οι μυρωδιές της προηγούμενης νύχτας. Υπήρχε ένα ψηλό ποτήρι στο πάτωμα, στη δική της πλευρά του κρεβατιού – λες και είχαν πλευρές, σκέφτηκε, σαν ζευγάρι. Πήρε το ποτήρι στην κουζίνα,

το έπλυνε, το έβαλε να στεγνώσει και γύρισε ξανά στην κρεβατοκάμαρα. Εκεί υπήρχε ένα χαρτομάντιλο, ένα παλιό εισιτήριο τρένου, μια απόδειξη φαγητού που είχαν παραγγείλει την προηγούμενη εβδομάδα, ένα σπιλό χωρίς καπάκι. Όλα στη σακούλα σκουπιδιών.

Κάθε νέο αντικείμενο που έβλεπε πυροδοτούσε μια μικρή, επώδυνη μνήμη. Η Νεβ ένιωθε σαν να τη μαχαίρωναν ξανά και ξανά. Στη δική του πλευρά του κρεβατιού υπήρχε μια καρτ ποστάλ με έναν πίνακα του Μοντλιάνι που του είχε χαρίσει εκείνη, επειδή ήταν ο αγαπημένος της ζωγράφος. Δεν είχε γράψει κάτι πάνω της. Δεν έγγραφαν μεταξύ τους. Γιατί άλλωστε; Συναντιούνταν σχεδόν κάθε μέρα, προσπερνούσαν ο ένας τον άλλο, παριστάνοντας τους ξένους, κοιτάζοντας προς την αντίθετη κατεύθυνση. Πώς γινόταν να μην το είχε καταλάβει κανείς; Την κάρτα θα την κρατούσε. Και το λιπ γκλος, το αποσμητικό, ένα καλσόν. Στην ντουλάπα, όπου υπήρχαν μερικά πουκάμισα του Σαούλ δίπλα σε ένα καλό κοστούμι, βρήκε ένα αγαπημένο μπλουζάκι, που δεν θυμόταν να το είχε φορέσει εκεί, αλλά το οποίο έπρεπε να γυρίσει σπίτι. Έσκυψε για να βεβαιωθεί ότι δεν είχε πέσει τίποτα κάτω από τη συρταριέρα και εκείνη τη στιγμή άκουσε έναν μικρό θόρυβο. Κοκάλωσε, κράτησε την ανάσα της. Παρέλυσε από τον τρόμο: κάποιος είχε μπει στο διαμέρισμα και τριγύριζε αθόρυβα. Όμως ο ήχος ξεθώριασε και με ανακούφιση συνειδητοποίησε ότι ήταν απλώς ο αέρας που φυσούσε από το ανοιχτό παράθυρο κουνώντας τα στόρια. Γύρισε στην αποστολή της: ήταν σίγουρη πως είχε αφήσει κάτι εσώρουχα εκεί, αλλά παρόλο που έφαξε παντού, σε κάθε συρτάρι, κάτω από τα μαξιλάρια, ακόμα και κάτω από το στρώμα, δεν μπόρεσε να τα βρει.